

OMRVINKY, O KTORÉ SA OPLATÍ ZÁPASIŤ

Evanjelium podľa Matúša 15, 21 – 28:

²¹Ježiš odtiaľ vyšiel a utiahol sa do okolia Týru a Sidonu. ²²Tu vyšla istá kanaánska žena z toho kraja a kričala: „Zmiluj sa nado mnou, Pane, Syn Dávidov! Moja dcéra je hrozne posadnutá démonom.“ ²³On jej však neodpovedal ani slovo. Jeho učeníci prišli a prosili ho: „Zbav sa jej, lebo kričí za nami.“ ²⁴Odpovedal im: „Som poslaný iba k ovciam, ktoré sa stratili z domu Izraela.“ ²⁵No ona prišla, klaňala sa mu a hovorila: „Pane, pomôž mi!“ ²⁶On jej však povedal: „Nie je dobré vziať chlieb deťom a hodiť ho šteňatám.“ ²⁷No ona povedala: „Áno, Pane, veď aj šteňatá sa živia omrvinkami, ktoré padajú zo stola ich pánov.“ ²⁸Vtedy jej Ježiš povedal: „Žena, veľká je tvoja viera! Nech sa ti stane, ako si želaš!“ A v tú hodinu jej dcéra ozdravela. ”

Týrus bol kedysi, pred pomerne dávnymi časmi, ostrovom. Silná, hrdá skalná pevnosť vyčnievajúca do

Stredozemného mora, bezpečne ukrytá niekoľko sto metrov od pobrežia. Ľudia, ktorí tam žili, mali

mnoho mien. Biblia ich nazýva Kanaánci, ale pre Grékov boli Feničania, a

Rimania sa s nimi stretli v Kartágu.

V čase, keď väčšina ľudí nevedela plávať, vládli obyvatelia Týru veľkú námornícku ríšu. Najprv zbohatli na libanonských cédroch, potom na vzácnom purpurovom farbive získavanom z mäkkýšov, ktoré sa ukázalo byť veľmi populárne. Obchodovali ďaleko na západ, dokonca až k Atlantiku. A keď prišli nepriatelia, stačilo im len dopádlovať do Týru, ich pevnosti na skale, dobre zásobenej a stráženej ich flotilou, aby prečkali na útočníkov, ktorí sa nakoniec nudili a išli domov.

V časoch Mojžiša a Jozue bol Týrus súčasťou Zaslúbenej zeme, oblasti pokrytej Božou zmluvou s Izraelom. V čase Dávida a Šalamúna bol týrsky kráľ najbližším spojencom Izraela a dokonca postavil chrám v Jeruzaleme s týrskymi architektmi a libanonským drevom. Keď Babylon prišiel zničiť Judské kráľovstvo a poslať Boží ľud do exilu, Týrčania sa na svojom nedobytnom ostrove držali dlhých 13 rokov, kým konečne neuzavrel mier s útočníkmi.

Žiaľ, o niekoľko storočí neskôr prišiel Alexander Veľký, podmanil si Babylon a

Perziu a pochodoval do Egypta. Týrčania sa usadili na svojom ostrove, ako vždy, s istotou, že prežijú tento konflikt, rovnako ako mnoho iných. Alexander však nebol taký, kto by sa nechal niečím takým maličkosťami, ako je Stredozemné more, odradiť od dobytia sveta. A tak jeho armády postavili masívnu hrádzu smerom k Týru, čím doslova predĺžili pobrežie, aby jeho vojaci mohli pochodovať hore, vyvraždiť mesto mečom a predať všetkých, ktorí prežili, do otroctva.

Týrus už nebol ostrovom. Alexander ho zjedol.

V dnešnom čítaní Ježiš cestuje na sever: za Judsko, za Samáriu, dokonca aj za svoj domovský kraj Galileu. A tajne prichádza do Týru, starodávneho spojenca svojho predka Dávida, stále spojený s pobrežím Alexandrovou cestou, ktorá je už teraz len časťou zeme. Nechce, aby niekto vedel, kto je, ani prečo prišiel. V skutočnosti sa zdá, že je na duchovnom ústraní. A kto by ho mohol viniť?

V poslednom čase sa toho veľa stalo. Jeho vlastný ľud v Nazarete ho odmietol. Jeho bratranec Ján, Predchodca Pána, bol sťatý. A Ježiš v reakcii na Jánovu vraždu

spôsobil veľký rozruch tým, že zázračne nasýtil 5 000 mužov spolu s ich rodinami – 5 000 mužov, čo je provokatívne lebo je to veľkosťou rímskej légie.

Takže teraz prišiel na sever, aby meditoval, modlil sa a pripravil sa na to, čo vie, že ho teraz čaká. Smrť Jána, prorok ktorý vo všetkom predbehol Ježiša, predpovedá, že nastal čas, aby Kristus začal svoj dlhý pochod do Jeruzalema, kde veľmi dobre vie, že bude ukrižovaný. Myslím, že prišiel do Týru, aby sa pripravil.

Ani tu, na divokom pohanskom severe, Mesiáš nemôže nájsť pokoj. Spozná ho Sýrofenická žena – ktorej pôvod je kanaánsky, no kultúra je teraz grécka – a okamžite naruší Jeho samotu. Úplne vypustí mačku z vreca. Tu je, stratil svojho bratranca, pripravuje sa na smrť, vediac, že Ho čaká zrada, mučenie a kríž, a táto žena pobehuje hore-dole a rozpráva svetu o Jeho identite.

Skláňa sa k Jeho nohám. „Pane,“ prosí, „viem, kto si. Viem, čo dokážeš. Všetci

sme počuli tie príbehy. Chýry o Tvojich zázrakoch sa šíрили obchodnými cestami z Kafarnaumu. Teraz ťa prosím, uzdrav moju dcéru, moje dievčatko, ktoré je posadnuté démonom.“

A Ježiš, vyčerpaný, vystresovaný, zúfalo hľadajúci chvíľu pre seba – chvíľu, ktorú mu davy navždy odopierajú, nech sa potuluje kdekoľvek – jej hovorí: „Nech sa najprv nakrmia deti, lebo nie je spravodlivé vziať jedlo deťom a hodiť ho psíkom.“

A to znie dosť drsne, najmä pre moderné uši. Nazval práve tú ženu psom? Odmietol len pomôcť rodičovi, ktorý prosil za svoje dieťa? Mnohí kazatelia, pamätajte, sa domnievajú, že táto žena je outsiderka: Kanaánka, nežid, pohanka; zraniteľná spoločenská vyvrheľka. Ale pravý opak je pravdou. Toto je Týrus, nie Izrael. Ježiš je cudzinec v cudzej krajine. A aby som bol úplne úprimný, Týrus má v tejto fáze históriu násilného prenasledovania Židov. Byť odhalený ako Izraelita, ako Judejec, riskuje Ježišov život. Toto môže byť ďalší dôvod, prečo prišiel tajne, prišiel v tichosti. To ona má tu moc.

Navyše, Ježišova odpoveď nie je „nie“. Nehovorí, že Týrus nie je súčasťou

Božieho plánu. V skutočnosti je: celý svet je zahrnutý v Božom pláne spásy a Týrus najmä ako súčasť Zaslúbenej zeme. To, čo jej Ježiš hovorí, je „ešte nie“. Najprv musím zachrániť Izrael, hovorí jej, a potom zachránim Týrus. Zachránim Samáriu, zachránim Grékov, zachránim samotný Rím, ale musíme počkať na správny čas. Všimnite si, že toto je tá istá odpoveď, ktorú Ježiš dal svojej vlastnej Matke, keď im došlo víno na svadbu v Káne: „Ešte nie je môj čas.“

„Ale pane,“ nalieha na Neho, „aj domáce zvieratá si pochutnávajú na odrobinkach, ktoré padajú zo stola.“ Nie je tu hojnosť požehnaní, pýta sa? Nie je tu viac než dosť pre nás všetkých? A Ježiš tu ustúpi – rovnako ako to urobil so svojou Matkou.

„Máš pravdu,“ hovorí. „Za to, že si to povedala, môžeš ísť. Démon už opustil tvoju dcéru.“

Toto nie je incident, v ktorom by Ježiša bolo treba poučiť. Žena nezahanbuje nášho Pána, aby sa naučil byť woke. Skôr je to klasický príklad niekoho, kto sa s Bohom potýka, ako to robia muži a ženy viery v celej Biblii. Keď Boh vynáša súd nad Izraelom, Mojžiš s Ním

zápasí. Zápasí s Ním, a Boh sa vzdáva! ...aspoň sa nám zdá. Boh počúva. Boh odpovedá na naše modlitby. Nie je z kameňa.

Nie je to tak, že Boh je premenlivý alebo vrtkavý ako my, meniaci svoju vševedúcu myseľ, ale Boh chce, aby sme s Ním zápasili, zápasili s Ním, bojovali s Ním – tak ako bojujeme s každým, koho skutočne milujeme. To robil Mojžiš; to robil Jób; to robil Dávid. Samotné meno Izrael znamená „ten, kto zápasí s Bohom“. A presne to robí aj sýrofenická žena. Súperi s Bohom, zápasí s Bohom, nepustí Boha, kým ju nepožehná.

Ježiš robí s touto ženou presne to čo robí Boh v Starej zmluve s prorokmi. Pozýva ju, aby prejavila svoju vieru. Hravo jej dáva príležitosť pripomenúť mu, kto on je, aký je, a zároveň si pripomenúť aj seba. Ježiš robí z nej aj prorokyňu aj kňaza — nech sa prihovára za iných. Nabáda každého z nás, aby urobil to isté.

„Proste a bude vám dané,“ hovorí Ježiš. „Hľadajte a nájdete. Klopte a otvoria

vám! Nenechajte Boha odísť, kým vás nepožehná."

Po tomto stretnutí so ženou v Týre – v Týre, odvekom nepriateľovi, v Týre, odvekom priateľovi – Ježiš pochoduje do Dekapolisu, do krajiny pohanov, a koná pre nich všetky tie isté zázraky, divy a sľuby, ktoré predtým vykonal pre Boží ľud vo Svätej zemi. Vyháňa démonov, hlása prepustenie väzňom a zázračne nasýti tisíce ľudí, rovnako ako to urobil v Izraeli. Nech sa nikdy nehovorí, že náš Pán robí niečo polovičaté.

Toto bolo vždy súčasťou plánu, pamätajte.

Vždy sa chystal zachrániť svet, bez ohľadu na to, či sme Židia alebo pohanovia, muži alebo ženy, otroci alebo slobodní.

Ale kvôli prosbe tejto ženy za svoju dcéru ide teraz k pohanom! Duchovné cvičenia sa skončili. Nebude mať ani chvíľu pokoja. Hneď ako tu skončí, musí začať dlhý a ťažký pochod do Jeruzalema, na Golgotu, na kríž.

Ale s časom ktorý má, uzdraví, nasýti a odpustí toľkým ľuďom, koľko len bude môcť – dôverujúc, že my, Jeho učeníci, pokračujeme prácu, ktorú začal.

Zápaste s Bohom. Reagujte na veľkú núdzu. A pamätajte, "Pán nemešká so zaslúbením, ako sa niektorí nazdávajú, že mešká, ale vám zhovieva, lebo nechce, aby niekto zahynul, ale aby sa všetci dali na pokánie (2 Pet 3:9). Toto je Boží sľub, sľub pre všetky národy. A Boh svoje sľuby neporušuje.

Amen

**Rev. Thomas S. Drobená,
M.A., M.Div., S.T.M., PhD.**

Assumption University: Worcester, MA
Slovak Zion Synod (ELCA)

